

בקdash מעלים ולא מורדים. בטמאה מורדים פמיד ולא מעלים. ועל זה נקראו פגירים, חסرونותיכם, פמו שנאמר (שמואל א-ה) אשר פגירו מעבר אתה [ה] נחל וגוי. סוף הפסוק מוכחת, שכחוב יפלו, ולא תפלו. ועל כך, במקבר הזה יתמו אוטם פגירים ושם ימתו, משום שרצון הקדוש ברוך הוא להשמד אוטם פגירים מהעולם לעולם.

אמר להם רבי אילאי, צדיימי אמרת הנסו וראו, שהרי רשות נמסרה לכם להכנס עד אותו מקום שפרקת פרוסה. אשרי חלקכם. קמו ונכנסו לתוך מקומ אחדר, והיו שם בעלי אחדר, ובניהם מאים פאור השם. אמרו מי אלה? אמר להם, אלה בעלי אחדר, ורואים בכל יום אור התורה בראי. עמדו ושםעו כמה דברים חידושים בתורה, ולא נתנה להם רשות להכנס לחדרם.

אמר להם רבי אילאי, הכנסו למקום אחר ותראו. נכנסו לתוך גינה אחרת, וראו גם כן כורים קברים, ומיד מתים, וחוזרים חיים בגופותם מאירים קדושים. אמרו לו, מה זה? אמר להם, זה העש מתחלה איתה זהמה רעה שקיבלו בתחללה, ועומדים מיד בגופים חדים מאים, באוטם גופים קדושים שעמדו על הר סיני, כמו שאתם רואים, עמדו כלם על הר סיני בגופים שלא קלוקן כלל. כיון שהמשיכו עליהם יציר הארץ, תזרו בגופים אחרים של גופים ראשונים, גופים נקרים, זהו שכחוב (שםות לא) ויתנצלו בני ישראל את עדרים מהר חורב.

kol החזורה: לכון החפנסו, הרי אהיליאב עומד על עמדות, וכל

ולא מעין. ועל דא אקרין פגירים, חסרוןין דלכון. כמה דאת אמר (שמואל א-ה) אשר פגירו מעבר אתה נשבור את הנחל וגוי, סופא דקרא אוכח, דכתיב יפלו, ולא כתיב תפלו. ועל דא, בancock הזה יתמו אינון פגירים ושם ימותו, בגין דרעותא דקודשא בריך הוא לשיצאה להני פגירים מעלה, לעלם.

אמר להו רבי אילאי, זפאי קשות, עולו ותחמי, דהא רשו את מסר לכוי, למיעל עד ההוא אחר דפרקתה פריסא. זפאה חוליקון. כמו ועלאו גו דפרקתה חדא, והוו פפן מאיריהון דאגדה, ואנפייהון מנhydrן נהירוי דشمישא. אמרו מאן אלין. אמר להו, אלין מאיריהון דאגדה. ותחמן בכל יומא נהירוי דאוריתא בדקא יאות. קיימו, ושמעו כמה מלין מתקין באורייתא, ולא אתייהיב לנו רשו למיעל לגוייה.

אמר ליה רבי אילאי, עולו לדפרקתה אחריא ותחמי. עלאו לגו גנטא אחריא, ותחמו אוף הבי בראן קברין, מיד מתין. ומתקדרין היין בגופין מנhydrן קדישין. אמר לייה, מאי הא. אמר ליה, דא עבדי בכל יומא בישא דקביילו דשכבי מתקבלא ההוא זהמא בישא דקביילו בקדמיתא, ורקימין מיד בגופין מתקין מנhydrין, באינון גופין קדישין דקיימי על טורא דסיני, בגוננא דאתון חמאן, קיימו בלהו על טורא דסיני, בגופין בלא לבולכא כלל, כיון דאמשיכו עלייהו יציר הארץ, אתחדרו בגופין אחרניין, בגופין קדמאין, גופין נוכראין, חדא הוא דכתיב, (שםות לא) ויתנצלו בני ישראל את עדרים עדרים מהר חורב.

קילא אתער, זילו אטפנשו, הא אהליאב קאים על קיומיה, וכל אינון קתדראין קמיה.